

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2682/2022
26.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић адвокат из ..., против туженог „IPON SECURITY EVENT“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Владимир Јукић адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 494/22 од 22.02.2022. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 494/22 од 22.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 494/22 од 22.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1027/21 од 10.11.2021. године којом је одбијен захтев тужиоца да се као незаконито поништи решење туженог од 18.04.2020. године којим се тужиоцу отказује уговор о привремено повременим пословима, да се тужилац врати на рад и да тужени тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка све са законском затезном каматом у висини референтне стопе НБС увећане за 8 процентних поена почев од дана доношења пресуде па до исплате и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.5000,00 динара. Ставом другим изреке, захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану одлуку у смислу одредбе члана 408., у вези члана 441. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија дозвољена али да није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по занимању ... а код туженог је обављао послове помоћног радника на основу два уговора о привременим и повременим пословима. Уговором о привременим и повременим пословима који је почео да се примењује почев од 24.09.2019. године предвиђено је да ће извршилац посла, тужилац обављати послове помоћног радника на простору Општине ..., а по потреби и на територији других општина по Војводини, да ће послове обављати са пуним радним временом код наручиоца посла, туженог који траје 40 сати недељно, да ће послодавац рад организovati у сменама уз сагласност тужиоца и да се радно време може организovati и на другачији начин како то уврди послодавац у зависности од организације посла, броја потребних извршилаца укључујући прерасподеле радног времена, да извршилац посла има право на дневни одмор у трајању од 30 минута који не може да се користи на почетку или на крају радног времена као и да се овај уговор закључује на период до 120 радних дана у току календарске године. Други уговор о привременим и повременим пословима закључен је 24.01.2020. године под истим условима. Тужилац је код туженог радио од јула 2019. године а његово место рада је било ... испод надвожњака и рад се састојао од обезбеђивања машина, грађевинског материјала, контејнера, алата и сл. и радно време је било организовано у сменама и то зими од 16,00 часова једног дана до 07,00 часова наредног дана, лети од 17,00 часова до 07,00 часова ујутру. У смени су радила по два радника сваки други радни дан, а викендом су радили читав дан и ноћ. Поред тужиоца послове помоћног радника код туженог обављали су и ББ, ВВ и ГГ. Код тужиоца је наступила привремена спреченост за рад 08.04.2020. године. Дана 18.04.2020. године тужени је донео решење којим се тужиоцу отказује уговор о привременим и повременим пословима закључено са 18.04.2020. године због престанка обављања уговорених послова и у образложењу наведено да је услед организационих промена код послодаваца престала потреба за обављањем послова које је тужилац обављао због чега је одлучено као у изреци решења и дата поука о правном леку да против овог решења извршилац посла може покренути спор пред надлежним судом у року од 60 дана од дана достављања решења. Радови туженог на вијадукту Чортановци – Бешка, где је радио и тужилац, су постепено завршавани па је дошло до смањења потребе за радом помоћних радника ангажованих од стране туженог због чега је отказ најпре добио ГГ, а након њега и тужилац док су преостала двојица остала да раде до самог завршетка радова туженог на наведеним локацијама. Након што је тужиоцу отказан уговор о привременим и повременим пословима тужени није ангажовао друга лица на пословима за које је закључен уговор о привременим и повременим пословима са тужиоцем, нити је, док је тужилац био на боловању неко други обављао наведене послове у смислу ангажовања нових радника.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а примењујући одредбе члана 197. Закона о раду, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца оцењујући да је тужилац радио код туженог по основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова као рад ван радног односа који уговор је отказан тужиоцу од стране послодавца због престанка потребе за обављање рада услед завршетка радова на траси на којој је тужилац радио као помоћни радник.

По оцени Врховног суда, правно становиште нижестепених суда је правилно због чега се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, радни однос се сходно члану 30. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 са свим изменама и допунама) заснива уговором о раду који закључује запослени и послодавац пре ступања запосленог на рад у писаном облику. Посебним одредбама из Главе XVIII овог закона као рад ван радног односа дефинисани су и привремени и повремени послови тако што је у члану 197. прописано да послодавац може за обављане послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова. У конкретном случају тужилац је ангажован на обављању послова и задатака помоћног радника на чувању машина и материјала испод вијадукта Чортановци – Бешка. Имајући у виду управо карактер овог посла, да се ради о привременим пословима, закон ту врсту рада третира као рад ван радног односа чији престанак је наступио када је престала потреба за радом одређеног броја лица па и тужиоца ангажованог на основу уговора о привременим и повременим пословима, то су правилно нижестепени судови одбили захтев тужиоца који тек у жалбеном поступку указује на нове чињенице и околности да је са туженим заправо закључио уговор о раду, а које наводе понавља и у ревизији због чега ови наводи у смислу члана 372. ЗПП нису могли бити цењени од стране другостепеног суда, а стога ни од утицаја на правилност примене материјалног права у побијаној одлуци.

Стога су неосновани и наводи ревидента да тужени није могао без спроведеног поступка из члана 179. Закона о раду да донесе решење о отказу уговора о привременим и повременим пословима обзиром да су привремени и повремени послови рад ван радног односа због чега се на разлоге отказивања уговора не могу применити одредбе члана 179. Закона о раду како то правилно закључују и нижестепени судови.

Наводи ревизије којима се указује на погрешно утврђено чињенично стање нису могли бити предмет оцене ревизијског суда обзиром да нису сходно члану 407. ЗПП разлози из којих се ревизија у конкретном случају може изјавити.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић